

SYNTIEN ANTEEKSIANTAMUS JA ONNI

Matt. 9:1- 8

1. Jeesus astui veneeseen, meni takaisin toiselle rannalle ja tuli kotikaupunkiinsa.
2. Hänen luokseen tuotiin halvaantunut mies, joka makasi vuoteella. Nähdessään heidän uskonsa Jeesus sanoi halvaantuneelle: "Poikani, ole turvallisella mielellä. Sinun syntisi annetaan sinulle anteeksi."
3. Jotkut kirjanoppineet sanoivat silloin itsekseen: "Tämä pilkkaa Jumalaa."
4. Jeesus tiesi heidän ajatuksensa ja sanoi: "Miksi te ajattelette paha sydämässänne?"
5. Kumpi on helpompaa, sanoako: 'Sinun syntisi annetaan sinulle anteeksi', vai sanoa: 'Nouse ja käy'?
6. Mutta tietääksenne, että Ihmisen Pojalla on valta maan päällä antaa syntejä anteeksi, niin" - hän sanoi halvaantuneelle - "nouse, ota vuoteesi ja mene kotiisi."
7. Mies nousi ja lähti kotiinsa.
8. Sen nähdessään kansanjoukko pelästyi ja ylisti Jumalaa, joka oli antanut sellaisen vallan ihmisille.

Syntien anteeksiantamus

Lutherin kuuluisa lause: "Missä syntien anteeksiantamus on, siinä on elämä ja autuus", nousee mieliimme, kun kuulemme päivän tekstin. Koko kristinuskon ydin on syntien anteeksisaamisessa. Ja kuitenkin pelkään, että tämän ajan ihminen ei ilman muuta ymmärrä tekstimme sisältämää ihanaa evankeliumia, ilouutista. Ellemme olisi niin kovin usein kuulleet tuota Lutherin lausetta ja lukeneet myös päivän raamatunkohtaa, todennäköisesti reagoisimme hyvin samaan tapaan kuin tapahtumasarjaa seuranneet kirjanoppineet.

Kaksi halvaantunutta tänään

Siirtäkäämme tilanne tähän päivään. Astuin potilashuoneeseen, jossa makasi vuosia halvaantuneena ollut ihminen. Julistin hänelle:

"Sinun syntisi annetaan sinulle anteeksi!" Mutta mitä hämmästyttävää koinkaan puhkevyttömäksi halvaantuneen reaktiosta. Hän osoitti suuttumuksensa kääntämällä päänsä pois. Häntä hoitanut lähiomainen huolestui tilanteesta. Mistä moinen reaktio? Ehkä siksi, että halvaantuneena maannut ajatteli, että yritin syyllistää häntä, vaikka hänen tilansa johtui aivan hänestä itsestään riippumattomista syistä. Luin omaisenkin kasvoilta: "Eikö se nyt riitä, että tässä on jo vuositolkulla kärsitty, pitääkö tähän tulla vielä meitä syntisiksi todistamaan."

Kävelin pettyneenä sairaalan toiselle osastolle, jossa makasi jo lähes kahdettakymmenettä vuotta kaulasta alaspäin halvaantunut toinen ihminen. Hänen kanssaan keskustelu sujui ja lähtiessäni jatkamaan matkaani, hän korostamalla korosti, että muistaisinhän aina julistaessasi korottaa ristiinnaulittua Jeesusta ja saarnata Hänen uhriverestään, joka puhdistaa meidät kaikesta synnistä. Hän eli anteeksiantamuksesta. Jo vuosia sitten ensi kertaa tavatessamme hän - nimeltään Seija Kuopiosta - kertoi tarinansa.

"Olin purkanut kihlaukseni. Jonkin ajan kuluttua menin ravintolaan. Sinne tuli entinen sulhaseni ja mustasukkaisuuttaan ampui minua. Luoti meni kaulan lävitse ja halvautti minut. Kaksi kuukautta samoilin elämän ja kuoleman välillä ajoittain tajuttomana ja

ajoittain tajuissani. Lopulta jäin henkiin, mutta mikä ihmeellisintä noin kuuden kuukauden kuluttua sain kohdata Jumalan rakkauden. Olen Jumalalle kiitollinen, että tässä nyt makaan, sillä en olisi muuten tullut Hänen armoaan ja anteeksiantamustaan tuntemaan."

Ainoa murheen aihe hänelle on, että hänen entinen sulhasensa ampui myös itsensä. Hänen murheensa kertoo siitä, että hän on ajat sitten antanut hänelle kaiken anteeksi.

Jumalan pilkka - ihmisen pilkka

Vaikka tämän ajan ihminen, ei syntien anteeksiantamusta julistavaa syytäkään jumalanpilkasta, niin kuin tekstimme kirjanoppineet Jeesusta, niin he syyttävät anteeksiantamuksen viestittäjää ihmisen pilkasta ja syyllistämisestä. Tällä he osoittavat, miten kauas he ovat siirtyneet elävän Jumalan tuntemuksesta uuspakanuuden ja itse asiassa ihmisen ja hänen hyvytensä palvomiseen. Eihän ihminen ole syntinen, syyllinen eikä paha, vaan hän on olosuhteittensa, lapsuutensa, kasvatuksensa, yhteiskunnan ja toisten ihmisten vääryyden uhri.

Omatunto toimii

Kuitenkin suomalaisenkin omatuntonsa syyllistää jatkuvasti häntä. Hän onnistuu ajoittain unohtamaan ja painamaan tiedostamattomaan syyllisyytensä, mutta hän pelkää yksinäisiä ja hiljaisia hetkiä, joina kaikki entinen jälleen työntyy tuskallisena tietoisuuteen.

Muistan jo yli 35 vuoden takaa silloin 70 vuotiaan henkilön tunnustuksen. Kerrottuaan syntinsä hän sanoi:

"Viisikymmentä vuotta olen yrittänyt unohtaa, mutta en ole kyennyt." Voi sitä riemua, kun hän sai kuulla henkilökohtaisen synninpäästön sanan: "Tyttäreni, ole turvallisella mielellä, sinun syntisi annetaan sinulle anteeksi."

Peruuttamattomat rikokset

Ilman kristinuskon niin kuin sanotaan syyllistävää vaikutusta kasvaneista japanilaista miehistä 60% tietää tehneensä elämässään peruuttamattoman rikoksen. Omantunnon lahjomaton ääni sen heille todistaa. Kuinka monen japanilaisen elämän kantavaksi juonteeksi muodostuu kierre: Ulkoisten ja sisäisten paineiden alla valitaan väärin, siitä aiheutunutta syyllisyyttä pyritään sovittamaan ja korvaamaan siihen asti, kunnes langetaan taas uuteen ja taas lähdetään sovittamisen, hyvittämisen, korvaavan hyvän harjoittamiseen. Loputun ketju, joka johtaa yhä syvemmälle, vie masennukseen, loppuun palamiseen ja usein epätoivoon kaikkine seurauksineen.

“Olen saanut syntini anteeksi!”

Tekstissämme Jeesus ei käsittele ainoastaan halvaantuneen miehen asioita, vaan myös ja eräässä mielessä ennen kaikkea noiden arvostelevien kirjanoppineiden sydämiä. Niin riemullisena ja vapauttavana kuin uskova kokeekin Herran antaman anteeksiantamuksen, tänäkään päivänä epäuskoinen ihminen ei ilahdu siitä, että joku hänen vierellään iloisena kertoo:

"Olen saanut syntini anteeksi!"

Kovin harva uskosta osaton vastaa siihen:

"Onpa todella hienoa!"

Muunlaiset vastaukset ovat paljon todennäköisempiä, vastaukset kuten: "Ei mikään ihme, sillä kyllä sinä totisesti oletkin niin ilkeä ja paha - minä en onneksi anteeksiantamusta tarvitsekaan." Tai:

"Mitä sinä minua syytät, ihan samanlaista elämäähän me olemme viettäneet eikä siinä mitään pahaa ole!" Tai:

"Ethän sinä kuitenkaan yhtään paremmaksi ole tullut kuin ennenkään?" Tai:

"Mistä sinä sen niin varmasti voit tietää, olenhan minäkin syntejäni katunut ja anteeksikin pyytänyt?" Tai:

"Väärin se on, jos tuollaisia syntejä anteeksi annetaan, rangaistus niistä saada pitäisi!"

Viime kädessä vastaus voi lähestyä tekstimme kirjanoppineiden asennetta: "Mitä nuo uskovat oikein luulevat olevansa, kun muka heillä yksin olisi valtuutus toisia synneistä päästää tai niihin jättää?"

Mitä synti on?

Niin tekstimme kirjanoppineiden, kuin aikamme epäuskoistenkin käsitys synnistä ja näin ollen myös syntien anteeksisaamisesta on väärä. He eivät yksinkertaisesti tajua edellä lainaamani Lutherin lauseen merkitystä: "Missä syntien anteeksiantamus on, siellä on elämä ja autuus." Heistä lause on mitä kielteisinkin.

Kyllä he sen tajuavat, että jos omatunto syyttää jostain väärästä ja sitten anteeksipyynnön väentämisen jälkeen saa anteeksi, niin helpottaahan se hetkeksi. Mutta että siitä alkaisi autuus ja elämä, sehän on heidän mielestään liioittelua. Elämäähän on se, kun voi ja saa toteuttaa omia tarpeitaan, pärjää elämässä, kokee paljon myönteisiä asioita, solmii hyviä ihmissuhteita jne. Kristillinen käsitys elämästä tuntuu heistä niin kovin ahtaalta ja kielteiseltä. He ymmärtävät erittäin hyvin, että on onnetonta olla halvaantunut, ja sitten on valtavan hienoa, jos paranee ja pääsee elämään taas täysin palkein. Mutta ei tässä syntien anteeksiantamista tarvita, ellei nyt ihan lokaojaan sorruta. Niin kyllä kristinusko on noille elämän laitapuolen ihmisille oikeastaan ihan hyvä asia, mutta me hallitsemme toki kohtuukäytön, jossa nyt ei kertakaikkiaan ole mitään pahaa!

Epäuskoisille mahdollisuus

Jeesus käsittelee halvattua asioita ja saman aikaisesti pyrkii auttamaan näitä epäuskossa olevia myös armonvaltakuntaansa sisälle. Herra rakastaa heitä täsmälleen yhtä paljon kuin halvattuakin, mutta koska epäuskon olemus on ylpeys, joka torjuu tarpeettomana Jumalan armon luotaan, Jeesus joutuu osoittamaan heille heidän syvimmän tarpeensa. Sen Hän taas tekee, asettamalla heidät kasvokkain Itsensä kanssa, oman valtasuuruutensa kanssa ja myös sen kanssa, millä he rajoittivat Jeesusta omassa elämässään.

Halvattu ja hänen ystävänsä

Mutta katsokaamme ensin, miten Jeesus käsittelee halvattua miestä ja hänen neljää kantajaansa. Jeesus näki miesten uskon aivan yhtä täsmällisesti kuin epäuskoisten väärän sydämenasenteenkin. Miesten usko oli toimivaa ja vaikuttavaa. Muiden evankeliumien perusteella tiedämme, että he raivasivat kaikki esteet päästäkseen Jeesuksen luo.

Ensimmäinen este oli maantieteellinen etäisyys. Jeesuksen täytyi ensin tulla kotikaupunkiinsa Kapernaumiin, saataville, ennen kuin he voivat miehen kantaa Hänen luokseen.

Toisen esteen muodosti suuri väkijoukko, joka oli kokoontunut kuuntelemaan Jeesuksen saarnaa. Jotain Sanan kuulijoista ja ehkä meistäkin täällä olijoista kertonee se, etteivät he olleet halukkaita väistymään ja antamaan tietä suuremmissä hädässä olevaa. Meidän omat tarpeemme ja oma hätämme saattaa tehdä meistä yllättävää kyllä jopa Jeesuksen läheisyydessä sokeita toisten vielä suuremmalle hädälle. Omat kipumme ja Jeesuksen sana ei meitä välttämättä muuta, elleimme anna sen todella tunkeutua sisimpäämme asti, liittää meidät Jeesukseen, niin että alamme nähdä Hänen silmillään toisia. Varsin muodikkaaksi jopa on noussut ajattelutapa, etteihän minun tarvitsekaan muista välittää, ennen kuin minun omat "hienot" ongelmani on hoidettu ja oma sisäinen parantumiseni on täydellistä.

Kolmannen esteen muodosti rakennus, jossa Jeesus oli. Usko, joka on tarrautumista siihen, mikä ei vielä näy, mutta jonka tiedetään toteutuvan, ilmeni sinnikkyyttenä vastusten edessä. He tiesivät, että Jeesus voi ja tahtoo auttaa. Siksi he olivat valmiit purkamaan talon katon ja sieltä laskemaan halvatus Jeesuksen eteen. Heidän uskonsa oli siis vakuuttuneisuutta Jeesuksen kyvyistä auttaa tilanteessa, missä ei mitään inhimillistä apua ollut. Tämä usko synnytti heissä toiminnan eli rakkauden osoittamisen halvattua kohtaan. Elävä usko ei koskaan jätä ihmistä toimeentuloon. Elävä usko tekee kaikkensa päästäkseen Jeesuksen kanssa kosketuksiin.

Halvatus varsinainen ongelma

Jeesus ei nähnyt vai kantajien uskoa, vaan myös kannetun uskon. Hän näki myös sen, että mies tiesi, ettei hänen varsinainen ongelmansa ollut halvaus, sairaus, vaan hänen syntinsä. Jeesus tiesi, että halvatus koko olemus huusi armoa, vaikka hän ei sitä ehkä sanoillaan kyennytään ilmaisemaan. Halvattu myös tiesi, mitä synty oli. Ehkä hän oli joutunut kohtaamaan sydämensä kapinan Jumalaa vastaan. Hän ehkä tiesi, miten hänen katkeruutensa, kateutensa ja sisäinen vihansa Jumalaa kohtaan ja kateus ja itsesäälä ihmisten suhteen oli eristänyt hänet syyllisyyden, pimeyden ja kuolemanpelon tyrmään. Hän oli nähnyt, miten himot paloivat hänessä, vaikka hän ei voinut kättänsä nostaa niitä tyydyttääkseen. Hän tajusi, että hän oli Jumalasta erossa ja tuomion ja kadotuksen alainen ihminen. Hän itse tiesi olevansa kaikkeen syyppä, hän tiesi olevansa vastuussa omasta syntisestä ja saastaisesta sydämeästään.

Poikani

Jeesuksen sanat: "Poikani, ole turvallisella mielellä; sinun syntisi annetaan sinulle anteeksi", osoittivat hänelle silmänräpäyksessä, mitä syntien anteeksiantamus oli. Se ei ole vain sitä, että syyttävä omatunto rauhoittuu, paha olo lievittyy ja helpottuu, vaan sanomattomasti enemmän. Se on kahden henkilön välisen suhteen palauttamista ennalleen. Se on pyhän Jumalan ja syntisen ihmisen sovittamista keskenään, se on uuteen elämän yhteyteen asettamista. Hän tajusi sen Jeesuksen ensimmäisestä sanasta: "Poikani" tai "lapseni", jolla Jeesus julisti, että halvattu mies kuului Hänelle. Jeesus rakensi tällä sanallaan heidän välilleen lujan ja peruuttamattoman siteen. Olet poikani, olet lapseni. Saat olla turvallisella mielellä. Kaikki syntisi on annettu Sinulle anteeksi. Enää ei ole mitään sinun ja minun, sinun ja taivaallisen Isän välillä. Samassa silmänräpäyksessä tapahtui halvatus sydämessä ihme: Yhteys Jumalaan Jeesuksen kautta liitti hänet elämän lähteeseen ja sieltä alkoi tulvia hänen sydämeensä rakkautta, rauhaa, lepoa ja iloa.

Tällä hänen varsinainen kysymyksensä oli ratkaistu. Jeesuksen ei olisi tarvinnut hänen halvaustaan parantaa hänen vuoksensa, niin kuin Seija Turusen esimerkki meille kertoo. Jeesus halusi kuitenkin käsitellä hänen halvauksensa mm seuraavista syistä:

Ruumiin parantaminen armon näkyvänä todistuksena

Hän halusi auttaa epäuskon tilassa häntä arvostelevia kirjanoppineitakin uskoon. Hän tiesi, että nämä miehet olivat sokeita hengellisille ihmeille. Auttaakseen heidät pois epäuskosta, Hän antoi heille ajallisessa näytön omasta iankaikkisesta vallastaan.

Sitä ennen Jeesus kuitenkin osoitti heille heidän sokeutensa syyn. Hän kertoi heille, että heidän sydämensä pahuus oli Hänelle ilmeistä ilman heidän sanojaankin. Jeesus ei hienotunteisuudessaan vaatinut halvatulta julkirippiä, sillä synnintunnustus ei ole mikään ansiollinen teko. Miehen sydämen huuto: "Herra armahda minua saastaista ihmistä!" riitti. Hän tunsi ja tunnustautui omiin synteihinsä ja Jeesus näki sen.

Mutta samalla tavalla Jeesus näki, että kirjanoppineet eivät omia syntejään tunteneet eivätkä tunnustaneet. Siksi Hän joutui ne julkisesti heille kertomaan: "Miksi te ajattelette paha sydämässänne?"

Heidän paha ajatuksensa oli pohjimmiltaan siinä, että he syyttäessään mielessään Jeesusta Jumalan pilkasta, itse pilkkasivat Jumalaa. Kun he eivät tunnustaneet Vanhan Testamentin messiaanisten merkkien täyttäjää Jeesusta Kuninkaakseen ja Vapahtajakseen, he korottivat itse itsensä Jumalan yläpuolelle. Itsekorotuksen synty sokaisee.

Kirjanoppineet ajattelivat, että helppo on sanoa jollekin, että synnit on anteeksi annettu, kun sitä ei voi vääräksiään osoittaa. Mutta juuri siinä, etteivät he nähneet halvatun sydämässä tapahtunutta armon ihmettä, he osoittivat varsinaisen pimeytensä.

Sairaus ja synti

Toiseksi Jeesus halusi osoittaa, että kaikki sairaus on suhteessa syntiin. Vaikka emme voikaan usein sanoa, että se ja se synti aiheuttaa sen ja sen sairauden, vaikka joskus tämäkin on ilmeistä, niin kuitenkin kaikki sairaus on viime kädessä ihmisen syntiinlankeemuksen seurausta. Ilman syntikysymyksen käsittelyä, ei mitään todellista terveyttä ole. Todellista terveyttä on elää suuren Parantajan yhteydessä, vaikka olisi vielä sairaskin. Paraskin terveys erossa Herrasta on vailla todellista arvoa. Syntien anteeksiantamus liittää meidät Jumalaan itseensä ja näin vie meidät elämän ja terveyden lähteelle.

Jeesus halusi osoittaa halvatulle, että vaikka hän myöhemmin jälleen sairastuisi ja lopulta kuolisikin, kun hän oli anteeksiantamuksella liitetty Herran yhteyteen, hän tulisi lopulta ruumiin ylösnousemuksessa saamaan myös täydellisen terveyden. Niin kauan kuin me syntimme anteeksi saaneinakin olemme vielä syntisiä, niin kauan on sairauskin meidän osamme. Mutta ylösnousemuksen suurena päivänä, jolloin synnin seurauksista viimeinen, ruumiin kuolema kukistetaan, pääsemme täyteen vapauteen, terveyteen ja kirkkauteen.

Terveys käytettäväksi palveluun

Kolmanneksi Jeesus halusi antaa halvaantuneelle miehelle terveyden, jotta hän olisi mennyt kotiinsa palvelemaan niitä ihmisiä, jotka olivat pitkän sairausajan häntä palvelleet. "Nouse, ota vuoteesi ja mene kotiisi!"

Jeesus antaa meille juuri niin paljon terveyttä, kuin hän antaa meille tehtävääkin tässä ajassa. Viime vuonna 90-vuotiaana kirkkauteen kutsuttu pastori Itoo Japanista toisti usein:

"Tiedän, että kuolen täsmälleen sinä päivänä, kun Herra katsoo, että minun tehtäväni on täällä ajassa hoidettu loppuun."

Tässä on Ihminen Poika

Jeesus halusi osoittaa myös kokoontuneelle kansalle, että Hän on juuri se sama Ihmisen Poika, josta Daniel kirjoittaa kirjassaan:

"Minä näin yöllisessä näyssä, ja katso, taivaan pilvissä tuli Ihmisen Pojan kaltainen; ja hän saapui Vanhaikäisen tykö, ja hänet saatettiin tämän eteen. Ja hänelle annettiin valta, kunnia ja valtakunta, ja kaikki kansat, kansakunnat ja kielet palvelivat häntä. Hänen valtansa on iankaikkinen valta, joka ei lakkaa, ja hänen valtakuntansa on valtakunta, joka ei häviä." (Dan.7:13-14)

Jeesus halusi osoittaa, että tämä Hänen valtansa toteutuu nyt maan päällä anteeksiantamuksen sanalla ja parantavalla sanalla. Samalla Jeesus ilmoittaa, että anteeksiantamus rajoittuu vain tänne maan päälle. Jos me työnnämme syrjään Hänen anteeksiantamuksensa nyt asettumalla mestaroimaan Häntä, ajan rajan tuolla puolella kohtaamme Hänet Danielin kuvaamana Valtiaana. Tämä maa on Jumalan armovaltakunnan toteutumispaiikka. Jos armo otetaan täällä uskossa vastaan, se on oleva iankaikkista, mutta jos se täällä epäuskossa hylätään, niin armoa ei oleva ollenkaan, vain jo täällä ajassa alkaneen Jumalasta erossa olon synkkää iankaikkista jatketta.

Kumpi on helpompaa?

Mutta mikä on vastaus Jeesuksen kysymykseen kirjanoppineille:

"Kumpi on helpompaa, sanoako: 'Sinun syntisi annetaan sinulle anteeksi', vai sanoa: 'Nouse ja käy!'"

Ihmiselle molemmat ovat mahdottomia, mutta kumpi on Jumalalle helpompaa. Jeesus vastaa kysymykseensä syvimmässä merkityksessä vasta Golgatalla. Siellä Hän kärsii syntiemme tuomion ja rangaistuksen ja samalla myös sairautemme ja kuolemamme, jotka ovat synnin seurausta ja tuomiota.

"Totisesti, meidän sairautemme hän kantoi, meidän kipumme hän sälytti päällensä. Me pidimme häntä rangaistuna, Jumalan lyömänä ja vaivaamana, mutta hän on haavoitettu meidän rikkomustemme tähden, runneltu meidän pahain tekojemme tähden. Rangaistus oli hänen päällensä, että meillä rauha olisi, ja hänen haavainsa kautta me olemme paratut." (Jes.53:4-5)

Golgatalla hankitun sovituksen perusteella Jeesus julisti tälle halvatulle jo ennakkoon synnit anteeksi. Ilman sovitusta ei ole mitään vastausta sairauden eikä kuoleman kysymykseen. Jumalalle ei ole koskaan ollut helppoa antaa ihmisille syntejä anteeksi. Se merkitsi Jeesuksen antamista Isän hylkäämänä kantamaan meidän syntiemme syyllisyyden ja sen seuraukset hirvittäväan loppuun asti. Jumalan hylkäämänä olo on

helvettiä, ja juuri sen Jeesus Sinun sijastasi kärsi. Mutta Hän teki se, jotta Hän saisi lausua myös sinulle nuo ihanat sanat:

"Poikani, tyttäreni, ole turvallisella mielellä, sinun syntisi annetaan sinulle anteeksi."

Jeesuksen nimessä synnit anteeksi

Jeesus on valtuuttanut oman seurakuntansa julistamaan tätä armon sanomaa tänäänkin. Olet armon ajassa, tartu siis Hänen armoonsa. Hän välitti halvatulle koko pelastuksen, yhteyden Jumalaan anteeksiantamuksen *sanalla*. Tänäänkin sama armo tulee niin lähelle Sinua, että voit sen omin korvin kuulla. Anna sanan tunkeutua sydämeesi asti, älä työnnä sitä pois, sillä milloinkaan et voi ihanampaa viestiä kuulla, viestiä, joka tulee Jeesuksen sydämeltä. Totisesti "missä syntien anteeksiantamus on, siellä on elämä ja autuus".